

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 168 (2017), Duminica a 6-a după Rusalii
(Vindecarea slăbănogului din Capernaum)

Evangelhia: Matei 9, 1-8*

În vremea aceea, Iisus intrând în corabie, a trecut dincoace și a venit în cetatea Sa. Și iată, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule, iertate fie păcatele tale!”

Dar unii dintre cărturari ziceau în sinea lor: Acesta blasfemiază. Și Iisus, cunoscând gândurile lor, le-a zis: „De ce cugetați cele rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne?: A zice: Iertate fie-ți păcatele!, sau a zice: Ridică-te și umblă!? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ să ierte păcatele, – i-a zis atunci slăbănogului –: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” Și ridicându-se, s'a dus la casa sa. Iar mulțimile, văzând acestea, s'au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce dă oamenilor o astfel de putere.

Modelul nostru e Dumnezeu-Omul, nu omul simplu

Părintele Constantin Galeriu

(...) este o legătură negrăită între această a șasea duminică după Rusalii și amintirea Sinodului IV de la Calcedon, trecută în calendar tot pentru ziua de astăzi. Căci Iisus, iertând, Se arată ca Dumnezeu, căci numai El poate ierta păcatele, cum de altfel înțelegeau și fariseii. **Aceasta a fost tema de la Calcedon: unirea în Iisus Hristos a Dumnezeirii și a omenității.** Îndrăznesc, după a mea puțină socotință, a spune că acea hotărâre de la Sinodul de la Calcedon ar trebui să o știm așa cum știm Crezul. O asemenea valoare are mărturia. Mai ales că, pentru aceste mărturii ale sinoadelor ecumenice a fost luptă, suferință, opoziție. (...)

S-au adunat 630 de episcopi – cea mai mare adunare de episcopi din vremea aceea, din toată lumea. S-au rugat și au ajuns la pace. S-a ținut la Calcedon adunarea lor în

*) Texte preluate din Biblie, Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Biserica Sfântei Eufimia. (...) Și au zis: **“Urmând Sfinților Părinți, noi învățăm și mărturisim cu toții pe Unul și același Fiu, pe Domnul nostru Iisus Hristos, desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în omenitate, Dumnezeu adevărat și om adevărat, având suflet rațional și trup, deoființă cu Tatăl, după dumnezeire, și deoființă cu noi, după umanitate, fiind într-o toată asemenea nouă, în afară de păcat. Că Dumnezeu s-a născut mai înainte de toți vecii din Tatăl, după dumnezeire, iar ca om s-a născut în zilele cele de pe urmă pentru noi și pentru mântuirea noastră din Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, Teotokos, Unul și același Hristos, Fiu, Domn, Unul-Născut, cunoscut în două firi, în chip neamestecat și neschimbat și neîmpărțit și nedespărțit, deosebirea firilor nefiind nicidecum distrusă prin unire, păstrându-se mai ales însușirea fiecăreia și înlânindu-se împreună într-o singură persoană și un singur ipostas, nu în două persoane, împărțit sau despartit, ci Unul și același Fiu, Unul Născut, Dumnezeu-Cuvântul, Domnul Iisus Hristos. Așa ne-au învățat mai înainte despre El Proorocii și Însuși Domnul nostru Iisus Hristos și așa ne-au transmis Simbolul Părinții noștri.”** (...)

Aceasta era, iubitorilor, mărturia lor atât de luminoasă. Și iată de ce Iisus Hristos este Icoană, Modelul omului: **modelul nostru e Dumnezeu-Omul, nu omul simplu. El a luat toate ale noastre (“ce nu e luat nu e vindecă”, spusese Sfântul Grigorie Teologul) afară de păcat. El n-a avut păcat, dar a luat păcatul nostru, din iconomie.** Adică din păcat – care constă în plăcere și durere – a luat durerea, a luat Crucea. **Și în Cruce a ucis păcatul, prin Înviere.** Și tot Sfântul Grigorie Teologul spune că Fiul lui Dumnezeu ne cheamă ca, așa cum El s-a făcut om, și noi să ne înălțăm către Dumnezeire. Va zice mai târziu și **Maxim Mărturisitorul: “Dumnezeu nu pentru El, ci pentru noi a săvârșit coborârea Lui la noi și pe cât a coborât la noi, pe atât ne înalță pe noi către El”.** Și atunci, ce înțeles adânc urmează din taina aceasta a Calcedonu-ului: Părinții au mărturisit la acest sinod, că în Iisus Hristos, care se afla în fața slăbănogului, era Dumnezeu-Omul. Fariseii ziceau că hulește, pentru că nu simțeau Dumnezeirea din El, sărmanii. De aceea a trebuit atâta osteneală, atâta nevoiță, până la jertfă, pentru ca noi să înțelegem Dumnezeirea din El și să ne înălțăm, atunci. Pentru că, vedeți, **în Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu este Persoana, Subiectul care unește cele două naturi – divină și umană** (Sfântul Maxim va spune că e ipostas compus, în înțelesul că firea umană întreagă, suflet și trup e în El), în timp ce în om, creat după chipul lui Dumnezeu și în perspectiva asemănării cu El, subiectul, persoana este omul. E taina adâncă ce ne dezvăluie adevărul omului. În Hristos, Persoana care gândește, care decide e Dumnezeu, e Fiul lui Dumnezeu; în om, persoana care gândește e persoana creată a omului. **Persoana dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu și-a unit și natura umană, într-un ipostas. Deci în Hristos sunt două naturi – divină și umană. Și, după chipul Lui fiind creați, și în noi sunt două lumi: lumea creată și lumea harului necreat.**

E și în noi ceva dumnezeiesc dintru început. Ni s-a dat gândirea, care-i cuget dincolo de toate fapăturile. Cum spuneam, după **Patriarhul Calist: "Orice făptură se mișcă în jurul ei; numai mintea omului se mișcă fără sfârșit, până la Dumnezeu, dincolo de făpturi"**. Nu simțim în noi dorința neîncetată de un progres nesfârșit, de o cunoaștere nesfârșită, de o perfecțiune nesfârșită? De unde este această dorință în om? Nu tocmai din ce a dăruit Dumnezeu dintru început omului, creându-l după chipul lui Hristos, în care sunt două naturi: divină și umană? **În mine sunt două lumi: natura mea creată și harul dumnezeiesc, dăruit la zidirea omului și prin care tind către o tot mai mare asemănare cu Dumnezeu.** Și, cum spune atât de frumos **Diadoh al Foticeei: "cel ce iubește pe Dumnezeu întru simțirea inimii nu încetează să dorească după lumina cunoștinței, și așa petrecând în trupul său, omul călătorește, datorită dragostei, afară din el, mișcându-se neconținut cu sufletul către Dumnezeu. Așa călătorim, neîncetat, din această chemare"**.

La Capernaum se arată Dumnezeirea unită cu omenitatea în fața slăbănogului; așa cum se arată în fața oricărui slăbănog din ziua de astăzi. Ceea ce s-a mărturisit ulterior la Calcedon. **Căci Dumnezeirea, în omenitatea din Hristos, spunea slăbănogului: "Iertate-ți sunt păcatele (...).** Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa." (Matei 9, 2-7). **Am putea spune că, prin darul vindecării pe care l-a primit, slăbănogul a descoperit într-un fel în el însuși taina mărturisită la Calcedon.** Pentru că harul lui Dumnezeu i-a dat putere, l-a ridicat, și-a luat patul, a mers la casa lui, în care el l-a preamărit pe Dumnezeu. Și locul acela s-a transformat într-o casă dumnezeiască. Toți laudau pe Dumnezeu.

Simțeam nevoia să dezvolt această mărturie sfântă pe care am văzut-o în calendar, s-o fac cunoscută în timpul nostru, să ne știm, să cunoaștem cu adevărat credința noastră, adevărul omului. **Precum în Hristos sunt unite aceste două naturi, două firi – a cerului și a pământului, în unica Persoană, unica conștiință dumnezeiască, așa și în om este acea conștiință care depășește firea – persoana umană.** Sfinții Părinți au definit conceptul persoanei. Toți gânditorii să ia cunoștință: omul e persoană; în el conștiința depășește limitele trupului, ale mărginitului, și se înalță până la lumea divină. Omul e zidit, dar după chipul lui Dumnezeu. Și așa noi toți, atunci, mărturisim în Iisus Hristos pe Dumnezeu-Omul, venit pentru a noastră mântuire, iar în om conștiința noastră în chemarea ei de a se împlini, după chipul lui Dumnezeu și în nesfârșita asemănare cu Dumnezeu. Fapt simțit în orice act al nostru ca persoană din două lumi: din lumea harului dumnezeiesc și a firii noastre omenești. Numai așa putem lucra cu adevărat – în sfințenia noastră, în rugăciunea noastră, în orice lucru al nostru, în știință, în artă, în eroismul moral, în orice faptă bună – din lumina aceasta dumnezeiască a Persoanei Lui în două lumi. De aici vine

Zidirii omului, taina Calcedonului.

În lume avem aceste trebuințe ale trupului - de mâncare, de băutură, de înmulțire a neamului omenesc, ca și celelalte specii. Dar, deodată, în rugăciune sau în biserică, nu simțim noi că depășim laturile acestei lumi? Simțim că trecem dincolo, pe un alt plan. Că deodată se deschid aripile noastre, cugetarea noastră, cuvântul rugăciunii noastre. **Eu simt atunci că înălțându-mă, rostind "Tatăl nostru", rostind "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu", rostind "Împărate Ceresc, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești și toate le plinești", simt că trec dincolo de lumea celor create, dincolo de lumea morții, dincolo de lumea mărginită a răului, a ruinii, a slăbiciunii, a certurilor, a vrajbelor și trec, prin rugăciune, în lumea fără de hotar a luminii divine, a iubirii divine, a vieții divine, a nemuririi. Măcar pentru o clipă în rugăciune eu simt cu firea mea iluminată de har după taina lui Hristos, Dumnezeu și Om, după mărturia Calcedonului, că îmi deschid aripile și măcar pentru o clipă...** Cum am trăit și astăzi Sfânta Liturghie, la auzirea Evangheliei, la primirea Împărtășaniei și a oricărei rugăciuni. Ajută-ne, Doamne, așa să ne simțim adevărul nostru, după chipul Tău, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, cu rugăciunea către Tine, către Maica Ta Născătoare de Dumnezeu și cu toți sfinții. Amin. Amin. Amin.

Sursa: **Părintele Constantin Galeriu**, www.crestinortodox.ro

Vitamine duhovnicești

Sporești în rugăciune și smerenie atunci când simți nevoia să te rogi

Sporești în rugăciune și smerenie atunci când simți nevoia să te rogi, așa cum simți nevoia de aer și apă. Există o chemare ascunsă în tine care te îndeamnă continuu să ceri, să mulțumești și să lauzi pe Creatorul tău, eul din tine care se vrea la Tatăl și la mama lui. El dorește să se biruiască pe sine, dar se vede slab și neputincios. El nu vrea să fie rob, adică împătimit, purtând un nume atât de mare, de creștin, ci se vrea lângă Stăpânul și Răscumpărătorul său. Astfel, sufletul se trezește în om și simte cum inima rănită de dor se apropie de Dumnezeu să comunice. Așa încep marile treziri spre viață în Dumnezeu. Ecoul acesta armonios pe care-l auzi în tine este semnul că ești viu și vrei să rămâi omul viu în bucuria harului Celui dădător de viață. **Sfântul Ciprian zice: "Cum vrei să fii auzit de Dumnezeu, când nici tu nu te auzi pe tine însuși?!" sau: "Spune-mi: unde ești atunci când nu te afli înăuntrul tău?".** Și iarăși: **"Darul anume își face loc în noi, pe măsură ce se trezește eul nostru și sunt dezrădăcinate patimile"**. Când inima se va curăți de patimi, atunci se va înflăcări simțirea către Bunul Dumnezeu.

Sursa: *Ne vorbește Părintele Arsenie, volumul I*, Editura Mănăstirea Sihăstria, Neamț, 2010